

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ

μυστικά
και
ψέματα
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BIG LITTLE LIES
Από τις Εκδόσεις Macmillan, Σίδνεϊ 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μυστικά και ψέματα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liane Moriarty
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Liane Moriarty, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Alison Burford/Arcangel Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1233-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1234-4

Υπτόθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ

μυστικά και ψέματα

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αγγυρίου*

Με πολλή αγάπη στη Μάργκαρετ

*Με χτυπάς, με χτυπάς,
τόρα φίλησέ με.*

Παιδικό τραγούδι

Δημόσιο Σχολείο Πίριγουι

... όπου ζούμε και μαθαίνουμε δίπλα στη θάλασσα!

Στο Δημόσιο Σχολείο Πίριγουι δεν υπάρχουν ΝΤΑΗΔΕΣ!

Εμείς δεν ασκούμε βία.

Δεν αποδεχόμαστε το νταηλίκι.

Ποτέ δε φοβόμαστε να μιλήσουμε για την παρενόχληση.

Έχουμε το θάρρος και μιλάμε αν βλέπουμε
ότι παρενοχλούν τους φίλους μας.

Λέμε ΟΧΙ στους νταήδες!

1

Αυτό δε μοιάζει με βραδιά σχολικού διαγωνισμού», είπε η κυρία Πάτι Πόντερ στη Μαρία Αντουανέτα. «Περισσότερο με εξέγερση μοιάζει».

Η γάτα δεν απάντησε. Χουζούρευε στον καναπέ μισοκοιμισμένη και θεωρούσε τις βραδιές σχολικού διαγωνισμού ασήμαντες.

«Δε σε ενδιαφέρει, ε; Τότε, άσ' τους να φάνε γλυκά! Αυτό δε σκέφτεσαι; Τρώνε πολλά γλυκά, έτσι δεν είναι; Όλες αυτές οι καντίνες με γλυκά. Θεούλη μου. Παρόλο που πιστεύω ότι καμία μητέρα δεν τα τρώει. Είναι όλες τους τόσο κομψές και αδύνατες, σωστά; Σαν εσένα».

Η Μαρία Αντουανέτα χαμογέλασε πονηρά στο σχόλιο. Η ατάκα «άσ' τους να φάνε γλυκά» είχε παλιώσει εδώ και πολύ καιρό, και πρόσφατα είχε ακούσει ένα από τα εγγόνια της κυρίας Πόντερ να λέει ότι κανονικά ήταν «άσ' τους να φάνε τσουρέκι»: στο κάτω κάτω, δεν ήταν η Μαρία Αντουανέτα αυτή που το είχε πει πρώτη.

Η κυρία Πόντερ πήρε το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης και χαμήλωσε τη φωνή στο *Dancing with the Stars*. Νωρίτερα την είχε δυναμώσει αρκετά λόγω της βροχής που έπεφτε με θόρυβο, αλλά τώρα η καταιγίδα είχε κοπάσει.

Άκουγε ανθρώπους να φωνάζουν. Θυμωμένες φωνές έσκιζαν την ηρεμία της κρύας νύχτας. Η κυρία Πόντερ στενοχωριόταν που τις άκουγε, λες κι όλη αυτή η οργή αφορούσε εκείνη. (Η

κυρία Πόντερ είχε μεγαλώσει με μια μητέρα διαρκώς θυμωμένη.)

«Χριστούλη μου. Πιστεύεις ότι διαφωνούν για την πρωτεύουσα της Γουατεμάλας; Ξέρεις ποια είναι η πρωτεύουσα της Γουατεμάλας; Όχι; Ούτε κι εγώ. Πρέπει να το ψάξουμε στο Google. Μη μου χαμογελάς έτσι πονηρά».

Η Μαρία Αντουανέτα ρουθούνησε.

«Πάμε να δούμε τι συμβαίνει», είπε ζωηρά η κυρία Πόντερ. Ένωθε νευρική και γι' αυτό συμπεριφερόταν έτσι σπασμωδικά μπροστά στη γάτα, όπως έκανε κάποτε με τα παιδιά της, όταν ο άντρας της έλειπε και η ίδια άκουγε περιέργους θορύβους μέσα στη νύχτα.

Η κυρία Πόντερ σηκώθηκε αργά με τη βοήθεια του «πι» της. Η Μαρία Αντουανέτα τριφτήκε στα πόδια της (δεν την επηρέαζε η νευρική της αφεντικίνας της), καθώς η ηλικιωμένη γυναίκα διέσχισε με το «πι» τον διάδρομο προς το πίσω μέρος του σπιτιού.

Το δωμάτιο ραπτικής έβλεπε στο προαύλιο του Δημόσιου Σχολείου Πίριγουι.

«Μαμά, τρελή είσαι; Δεν μπορείς να μένεις δίπλα σε δημοτικό σχολείο», της είχε πει η κόρη της τότε που η κυρία Πόντερ έψαχνε να αγοράσει σπίτι.

Αλλά της άρεσε ν' ακούει τις φωνές των παιδιών στα διαλείμματα, κι επειδή δεν οδηγούσε πια, δεν την ένοιαζε που ο δρόμος γέμιζε με τεράστια αυτοκίνητα, από αυτά που όλοι οδηγούν σήμερα, με γυναίκες που φορούσαν μεγάλα γυαλιά ηλίου και έγερναν ελαφρά από το κάθισμά τους για να δώσουν βιαστικά τις οδηγίες τους σχετικά με το μπαλέτο της Χάριετ ή τη λογοθεραπεία του Τσάρλι.

Οι μαμάδες έπαιρναν πολύ σοβαρά τον ρόλο της μητρότητας τη σήμερα ημέρα. Τα αλαφιασμένα πρόσωπά τους. Τα λεπτά κορμιά τους με την αθλητική αμφίεση. Οι αλογοουρές που χοροπηδούσαν στο κεφάλι τους. Τα μάτια τους καρφωμένα στα κινητά που κρατούσαν σαν πυξίδες στα χέρια τους. Όλα αυτά έκα-

ναν την κυρία Πόντερ να γελά. Τρουφερά, ωστόσο. Οι τρεις κόρες της, παρόλο που ήταν μεγαλύτερες, συμπεριφέρονταν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Και ήταν όλες τους πολύ όμορφες.

«Πώς είστε σήμερα;» φώναζε πάντα, αν βρισκόταν στην μπροστινή βεράντα με ένα φλιτζάνι τσάι ή αν πότιζε τον κήπο την ώρα που περνούσαν οι μαμάδες.

«Πνιγόμαστε, κυρία Πόντερ! Τρέχουμε και δε φτάνουμε!» της απαντούσαν, τραβολογώντας τα πιτσιρίκια τους από το χέρι. Ήταν πάντα ευχάριστες και φιλικές και μια σταλιά συγκαταβατικές, γιατί απλώς έτσι ήταν η φύση τους. Αυτή ήταν τόσο ηλικιωμένη! Κι εκείνες τόσο, μα τόσο πολυάσχολες!

Οι μπαμπάδες, οι οποίοι πλήθαιναν όλο και περισσότερο κάθε χρονιά που περνούσε, ήταν διαφορετικοί. Σπάνια βιάζονταν και άφηναν τα βλαστάρια τους στο σχολείο με το πάσο τους. Σιγά το πράμα. Τα είχαν όλα υπό έλεγχο. Αυτό ήταν το μήνυμα. Η κυρία Πόντερ τούς χαμογελούσε εξίσου φιλικά.

Όμως, τώρα, οι γονείς του Σχολείου Πίριγουι δε συμπεριφέρονταν ως συνήθως. Πήγε στο παράθυρο και παραμέρισε τη δαντελένια κουρτίνα. Το σχολείο είχε αναλάβει τα έξοδα ώστε να βάλει στο παράθυρο σιδεριά, όταν ένα μπαλάκι του κρίκετ τής έσπασε το τζάμι και κόντεψε ν' αφήσει στον τόπο τη Μαρία Αντουανέτα. (Κάτι τριτάκια τής είχαν κάνει μια ζωγραφιά ως συγγνώμη, που την είχε κολλήσει στο ψυγείο της.)

Στην άλλη πλευρά του προαυλίου υπήρχε ένα πέτρινο διώροφο κτίριο με μια αίθουσα εκδηλώσεων στον δεύτερο και μια μεγάλη βεράντα με θέα τον ωκεανό. Η κυρία Πόντερ είχε πάει εκεί μόνο δύο φορές: την πρώτη, για μία διάλεξη που έδωσε ένας ντόπιος ιστορικός και, τη δεύτερη, για ένα γεύμα που παρέθεσαν οι Φίλοι της Βιβλιοθήκης. Ήταν πολύ όμορφη αίθουσα. Μερικές φορές, πρώην μαθητές έκαναν εκεί τις γαμήλιες δεξιώσεις τους. Εκεί θα γινόταν και η βραδιά σχολικού διαγωνισμού. Προσπαθούσαν να συγκεντρώσουν χρήματα για διαδραστικούς πίνακες, ό,τι κι αν ήταν αυτοί. Φυσικά, ήταν καλεσμένη και η κυ-

ρία Πόντερ. Το ότι έμενε ακριβώς δίπλα στο σχολείο τής έδινε μια κατά κάποιον τρόπο κάρτα ελεύθερης εισόδου, παρόλο που κανένα από τα παιδιά ή τα εγγόνια της δε φοίτησαν ποτέ εκεί. Είχε αρνηθεί ευγενικά την πρόσκληση. Πίστευε ότι οι σχολικές εκδηλώσεις δίχως την παρουσία παιδιών ήταν ανούσιες.

Τα παιδιά έκαναν στην ίδια αίθουσα τις εβδομαδιαίες σχολικές συγκεντρώσεις τους. Κάθε Παρασκευή πρωί, η κυρία Πόντερ βουλευόταν στο δωμάτιο ραπτικής με ένα φλιτζάνι τσάι και ένα μπισκότο με τζίντζερ και ξηρούς καρπούς. Οι φωνές των παιδιών που τραγουδούσαν από τον δεύτερο όροφο του κτιρίου τής προκαλούσαν πάντα συγκίνηση. Μόνο όταν άκουγε τα παιδιά να τραγουδούν πίστευε στον Θεό.

Τώρα δεν ακούγονταν τραγούδια.

Στα αυτιά της κυρίας Πόντερ έφταναν πολλές κακές λέξεις. Δεν ήταν σεμνότυφη (η μεγάλη της κόρη έβριζε σαν λιμενεργάτης), αλλά ήταν ενοχλητικό και εξοργιστικό ν' ακούει κάποιον να βρίζει μανιασμένα σε ένα μέρος όπου συνήθως αντηχούσαν γέλια και φωνές παιδιών.

«Μεθυσμένοι είστε όλοι;» είπε.

Το γεμάτο σταγόνες από τη βροχή παράθυρό της ήταν στο ίδιο επίπεδο με την κύρια είσοδο του κτιρίου από την οποία άρχισε ξαφνικά να ξεχύνεται κόσμος. Η πλακόστρωτη περιοχή γύρω από την είσοδο του σχολείου φωταγωγήθηκε σαν σκηνή θεάτρου από τα φώτα ασφαλείας. Η ομίχλη έκανε το όλο σκηνικό ακόμα πιο μελοδραματικό.

Ήταν ένα παράξενο θέαμα.

Οι γονείς του Σχολείου Πίριγουνι λάτρευαν τα επίσημα πάρτι. Λες και δεν ήταν αρκετή μια απλή βραδιά σχολικού διαγωνισμού. Χάρη στην πρόσκληση ήξερε ότι κάποια έξυπνη είχε την ιδέα να τη μετατρέψει σε «Βραδιά Όντρεϊ και Έλβις», που σημαίνει πως όλες οι γυναίκες έπρεπε να ντυθούν σαν Όντρεϊ Χέμπορν και οι άντρες σαν Έλβις Πρίσλεϊ. (Αυτός ήταν άλλος ένας λόγος που η κυρία Πόντερ αναγκάστηκε να αρνηθεί την πρό-

σκληση. Ανέκαθεν απεχθανόταν τις μεταμφιέσεις.) Κατά πώς φάνηκε, η πιο δημοφιλής εκδοχή της Όντρεϊ Χέμπορν ήταν από την κλασική σκηνή της ταινίας *Πρόγευμα στο Τίφανις*. Όλες οι γυναίκες φορούσαν μακριά μαύρα φορέματα, λευκά γάντια και μαργαριταρένιο κολιέ. Στο μεταξύ, οι περισσότεροι άντρες είχαν επιλέξει να τιμήσουν τον Έλβις των τελευταίων ετών. Όλοι τους φορούσαν γυαλιστερές, λευκές, ολόσωμες φόρμες, λαμπερά πετράδια και μακριά κολιέ. Οι γυναίκες έδειχναν υπέροχες. Οι καημένοι άντρες όμως έδειχναν εντελώς γελοίοι.

Καθώς η κυρία Πόντερ παρακολουθούσε, ένας Έλβις έριξε μπουνιά στο σαγόνι ενός άλλου. Εκείνος παραπάτησε κι έπεσε πάνω σε μια Όντρεϊ. Δύο Έλβις τον έπιασαν από πίσω και τον τράβηξαν παράμερα. Μια Όντρεϊ έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες της κι έστρεψε το κεφάλι, σαν να μην άντεχε το θέαμα. «Σταματήστε!» φώναξε κάποιος.

Αν είναι δυνατόν. Τι θα σκέφτονταν τα όμορφα παιδιά σας;

«Μήπως να καλέσω την αστυνομία;» αναρωτήθηκε φωναχτά η κυρία Πόντερ, αλλά τότε άκουσε το ουρλιαχτό μιας σειρήνας από μακριά, ενώ ταυτόχρονα μια γυναίκα στο μπαλκόνι άρχισε να ουρλιάζει ξανά και ξανά.

Γκαμπριέλ: Δεν έφταιγαν μόνο οι μαμάδες, ξέρετε. Δε θα είχε συμβεί όλο αυτό αν δεν ήταν οι μπαμπάδες. Υποθέτω πως ξεκίνησε από τις μαμάδες. Ήμασταν οι βασικοί παίκτες, αν θέλετε. Οι μαμάδες. Δεν αντέχω τη λέξη μάνα. Πολύ άχαρη λέξη. Το μαμά είναι καλύτερο. Παραπέμπει σε όμορφη, αδύνατη μητέρα. Εντάξει, έχω ένα μικρό θεματάκι με την εμφάνιση. Και ποιος δεν έχει στο κάτω κάτω;

Μπόνι: Όλα ήταν μια μεγάλη παρεξήγηση. Κάποιοι πληγώθηκαν, κι έπειτα χάθηκε ο έλεγχος. Όπως γίνεται συνήθως. Όλοι

οι καβγάδες συχνά ξεκινούν επειδή κάποιος πληγώνεται, έτσι δεν είναι; Διαζύγιο. Παγκόσμιοι πόλεμοι. Δικαστικές διαμάχες. Εντάξει, ίσως όχι όλες οι δικαστικές διαμάχες. Να σας προσφέρω ένα τσάι με βότανα;

Στου: Θα σας πω ακριβώς γιατί συνέβη. *Οι γυναίκες δεν αφήνουν τίποτα να πέσει κάτω*. Δε λέω ότι δεν έχουν μερίδιο ευθύνης και οι άντρες. Αλλά αν οι γυναίκες δεν τα έπαιρναν στο κρανίο με το παραμικρό, και αυτό μπορεί να σας ακούγεται ρατσιστικό, δεν είναι όμως, είναι πραγματικότητα, ρωτήστε οποιονδήποτε άντρα, όχι βέβαια κανέναν από αυτούς τους μοντέρνους –βάζω ενυδατική– τύπους, εννοώ πραγματικό άντρα, ρωτήστε έναν πραγματικό άντρα, και θα σας πει ότι οι γυναίκες είναι Ολυμπιονίκες στην γκρίνια. Πρέπει να δείτε τη δική μου γυναίκα εν ώρα δράσης. Και συγκριτικά με άλλες δεν είναι η χειρότερη.

Δεσποινίς Μπαρνς: Γονείς-ελικόπτερα. Πριν έρθω στο Σχολείο Πίριγουι, νόμιζα πως ήταν υπερβολή το γεγονός ότι οι γονείς ασχολούνται υπέρμετρα με τα παιδιά τους. Εννοώ, η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου με λάτρευαν, *ενδιαφέρονταν* για μένα, τότε που μεγάλωνα, τη δεκαετία του '90, αλλά δεν είχαν και εμμονή μαζί μου.

Κυρία Λίμαν: Πρόκειται περί τραγωδίας, η θλίψη είναι μεγάλη, και όλοι προσπαθούμε να προχωρήσουμε. Δεν έχω άλλο σχόλιο.

Κάρολ: Εγώ κατηγορώ τη Λέσχη Ερωτικού Βιβλίου. Αλλά, πάλι, αυτή είμαι εγώ.

Τζόνathan: Δεν είχε τίποτα το ερωτικό η Λέσχη Ερωτικού Βιβλίου, αυτό σας το λέω τζάμπα.

Τζάκι: Ξέρετε κάτι; Εγώ το βλέπω ως φεμινιστικό ζήτημα.

Χάρπερ: Ποιος είπε ότι ήταν φεμινιστικό ζήτημα; Τι στο διάολο; Θα σας πω τι το ξεκίνησε όλο αυτό. Το *περιστατικό* που έγινε στο νηπιαγωγείο την ημέρα προσανατολισμού.

Γκρεμ: Εγώ πιστεύω ότι φταίει ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις μαμάδες πλήρους απασχόλησης και τις εργαζόμενες μαμάδες. Πώς τον ονομάζουν; Ο Πόλεμος των Μαμάδων. Η γυναίκα μου δεν είχε εμπλακεί σε αυτόν. Δεν έχει χρόνο για τέτοιες βλακειές.

Θία: Εσείς οι δημοσιογράφοι τρελαίνεστε με την ιστορία της Γαλλίδας νταντάς. Σήμερα άκουσα κάποιον στο ραδιόφωνο να μιλάει για τη «Γαλλίδα υπηρέτρια», κάτι που, φυσικά, η Ζουλιέτ δεν ήταν. Και η Ρενάτα είχε οικονομό. Μερικές είναι τυχερές. Εγώ έχω τέσσερα παιδιά και μηδέν βοήθεια! Φυσικά, *προσωπικά* δεν έχω πρόβλημα με τις εργαζόμενες μητέρες, απλώς αναρωτιέμαι γιατί μπήκαν στον κόπο να κάνουν παιδιά.

Μελίσα: Να σας πω εγώ τι έφταιξε αρχικά και τσιτώθηκαν όλοι; Οι ψείρες. Ω Θεέ μου, ας μην αρχίσω τώρα να μιλάω για τις ψείρες.

Σαμάνθα: Οι ψείρες; Τι σχέση έχουν αυτές με τα υπόλοιπα; Ποιος σας είπε κάτι τέτοιο; Βάζω στοίχημα η Μελίσα, σωστά; Η καημένη έπαθε μετατραυματικό στρες έπειτα από τις τόσες φορές που κόλλησαν τα παιδιά της. Συγγνώμη. Δεν είναι αστείο. Καθόλου αστείο.

Αστυνόμος Άντριαν Κούνταν: Θα είμαι σαφής. Εδώ δεν είναι τσίρκο. Είναι έρευνα για φόνο.

2

Έξι μήνες πριν από τη βραδιά σχολικού διαγωνισμού

Σαράντα. Η Μάντλιν Μάρθα Μακένζι έκλεινε σήμερα τα σαράντα.

«Είμαι σαράντα», είπε δυνατά, καθώς οδηγούσε. Είπε τη λέξη αργόσυρτα για να δώσει έμφαση. «*Σαράααντα*».

Κοίταξε την κόρη της στο πίσω κάθισμα από το καθρεφτάκι. Η Κλόε χαμογέλασε και μιμήθηκε τη μητέρα της. «Εγώ είμαι πέντε. *Πέεεντε*».

«Σαράντα!» τραγούδησε η Μάντλιν, λες και βρισκόταν στην όπερα. «Τρα λα λα!»

«Πέντε!» τραγούδησε και η Κλόε.

Η Μάντλιν δοκίμασε το ίδιο σε ρυθμό ραπ, χτυπώντας ρυθμικά το τιμόνι. «Είμαι σαράντα, ναι, σαράντα-»

«Φτάνει τώρα, μαμάκα», είπε σοβαρά η Κλόε.

«Συγγνώμη», είπε η Μάντλιν.

Πήγαινε την Κλόε στην ημέρα προσανατολισμού του νηπιαγωγείου. Όχι ότι η Κλόε χρειαζόταν κανέναν προσανατολισμό πριν ξεκινήσει το σχολείο τον ερχόμενο Γενάρη. Γνώριζε απέξω κι ανακατωτά το Δημόσιο Σχολείο του Πίριγουι. Μέχρι αυτό το πρωί η Κλόε φρόντιζε τον κατά δύο χρόνια μεγαλύτερο αδερφό της, Φρεντ, ο οποίος πολύ συχνά έμοιαζε μικρότερός της. «Φρεντ, ξέχασες να βάλεις την τσάντα σου στο ντουλάπι! Μπράβο. Εκεί. Καλό παιδί».

Ο Φρεντ έβαλε υπάκουα την τσάντα του στο ντουλάπι, πριν τρέξει να κάνει κεφαλοκλείδωμα στον Τζάκσον. Η Μάντλιν έκανε πως δεν είδε το κεφαλοκλείδωμα. Ο Τζάκσον πιθανόν το άξιζε. Ούτε και η μητέρα του Τζάκσον, η Ρενάτα, προφανώς το είχε δει, γιατί ήταν απορροφημένη από την κουβέντα της με τη

Χάρπερ, βυθισμένες και οι δύο στο άγχος πώς θα μορφώσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα χαρισματικά παιδιά τους. Η Ρενάτα και η Χάρπερ συμμετείχαν στην εβδομαδιαία ομάδα υποστήριξης γονιών με χαρισματικά παιδιά. Η Μάντλιν τις φανταζόταν να κάθονται όλες σε κύκλο και να σφίγγουν τα χέρια με μάτια ξέχειλα από κρυφή περηφάνια.

Όσο η Κλόε θα το έπαιζε δασκάλα στα άλλα παιδιά (είχε αυταρχικό χαρακτήρα, μια μέρα θα διηύθυνε εταιρεία), η Μάντλιν θα έπινε καφέ με τη φίλη της τη Σελέστ. Τα δίδυμα αγόρια της Σελέστ θα ξεκινούσαν σχολείο την επόμενη χρονιά, οπότε έτρεχαν φρενιασμένα παντού. (Το χάρισμά τους ήταν οι φωνές. Τη Μάντλιν την έπιανε πονοκέφαλος αν έμενε μαζί τους ακόμα και πέντε λεπτά.) Η Σελέστ αγόραζε πάντα ιδιαίτερα και πολύ ακριβά δώρα γενεθλίων, οπότε θα ήταν ωραία. Ύστερα, η Μάντλιν θα άφηνε την Κλόε στην πεθερά της και θα πήγαινε για φαγητό με φίλες μέχρι το μεσημεριανό σχολασμα. Ο ήλιος έλαμπε. Φορούσε τα υπέροχα καινούργια της ψηλοτάκουνα Dolce & Gabbana (αγορασμένα από το διαδίκτυο με τριάντα τοις εκατό έκπτωση). Θα ήταν μια υπέροχη, υπέροχη μέρα.

«Ξεκινά η Γιορτή της Μάντλιν!» είχε πει ο άντρας της, ο Εντ, εκείνο το πρωί, όταν της πήγε τον καφέ στο κρεβάτι. Όλοι γνώριζαν πόσο λάτρευε η Μάντλιν τα γενέθλια και κάθε είδους γιορτές. Ήταν και μια δικαιολογία για σαμπάνια.

Ωστόσο. Σαράντα.

Καθώς οδηγούσε στον δρόμο προς το σχολείο, άρχισε να σκέφτεται αυτή την υπέροχη νέα ηλικία. Σαράντα. Θα μπορούσε κάλλιστα να νιώθει τα «σαράντα» όπως ένιωθε όταν ήταν δεκαπέντε. Πολύ άχρωμη ηλικία. Εγκλωβισμένη στα μισά της ζωής σου. Τίποτα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία όταν είσαι σαράντα. Όταν είσαι σαράντα, δεν έχεις πραγματικά συναισθήματα, γιατί σε περιβάλλει η ασφάλεια της άχαρης δεκαετίας των σαράντα.

«Σαραντάχρονη γυναίκα βρέθηκε νεκρή». Ω, τι κρίμα.

«*Εικοσάχρονη γυναίκα βρέθηκε νεκρή*». Τραγωδία! Οδύνη! Βρείτε τον δολοφόνο!

Η Μάντλιν πρόσφατα αναγκάστηκε να δει με άλλο μάτι τα πράγματα, όταν στις ειδήσεις άκουσε για μια γυναίκα που πέθανε στα σαράντα. Για μισό, θα μπορούσα να είμαι εγώ στη θέση της! Θα ήταν πολύ θλιβερό! Ο κόσμος θα στεναχωριόταν αν πέθαινα! Μπορεί και να καταρρακωνόταν. Οπότε ορίστε, κόσμε, που έχεις μανία με την ηλικία. Μπορεί να είμαι σαράντα, αλλά με αγαπούν.

Από την άλλη, προφανώς ήταν φυσικό να νιώθει κανείς μεγαλύτερη θλίψη για τον θάνατο μιας εικοσάχρονης απ' ό,τι μιας σαραντάχρονης. Η σαραντάχρονη έχει απολαύσει είκοσι περισσότερα χρόνια ζωής. Γι' αυτό τον λόγο, αν κυκλοφορούσε ελεύθερος ένας παλαβός με όπλο, η Μάντλιν θα ένιωθε υποχρεωμένη να θυσιάσει για μια εικοσάχρονη. Θα έτρωγε μια σφαίρα για χάρη των νιάτων. Αυτό θα ήταν το δίκαιο.

Εντάξει, θα το έκανε αν ήταν βέβαιη πως το νεαρό άτομο θα ήταν καλό. Όχι σαν εκείνα τα πιτσιρικά που δεν αντέχονται, όπως η μικρή που οδηγεί το μικρό μπλε Mitsubishi μπροστά της. Δεν μπήκε στον κόπο ούτε το κινητό της να κρύψει, το οποίο σίγουρα χρησιμοποιούσε για να στέλνει μηνύματα ή να ενημερώνει το προφίλ της στο facebook.

Βλέπετε! Αυτή η πιτσιρικά δε θα είχε πάρει καν χαμπάρι τον παλαβό με το όπλο! Θα κοιτούσε αφηρημένα το κινητό της, όσο η Μάντλιν θα θυσίαζε τη ζωή της για χάρη της! Εξοργιστικό.

Το μικρό αμάξι με τη στραβά κολλημένη πινακίδα του νέου οδηγού στο πίσω τζάμι έδειχνε γεμάτο πιτσιρικά. Τουλάχιστον τρία κάθονταν πίσω· ξεχώριζαν τα κεφάλια τους και τα χέρια που χειρονομούσαν. Και τι ήταν αυτό που κουνιόταν; Το πόδι κανενός; Ήταν σαν κινούμενη τραγωδία. Έπρεπε όλοι τους να συγκεντρωθούν. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα, η Μάντλιν είχε πάει για έναν γρήγορο καφέ μετά τη γυμναστική και διάβαζε στην εφημερίδα για το πόσοι νέοι σκοτώνονται επειδή την ώρα που οδηγούν στέλνουν μηνύματα. *Είμαι στον δρόμο. Σχεδόν*

έφτασα! Αυτές είναι οι τελευταίες, ανόητες (και συχνά ανορθόγραφες) λέξεις τους. Η Μάντλιν είχε κλάψει στη φωτογραφία της χαροκαμένης μητέρας μιας έφηβης, που κρατούσε στον φακό το κινητό ως προειδοποίηση στους αναγνώστες.

«Ανόητα, μικρά ηλίθια», είπε δυνατά, καθώς το αυτοκίνητο κόντευε να περάσει επικίνδυνα στην απέναντι λωρίδα.

«Ποιος είναι ηλίθιος;» ρώτησε η Κλόε από το πίσω κάθισμα.

«Το κορίτσι στο μπροστινό μας αυτοκίνητο είναι ηλίθιο γιατί οδηγεί χρησιμοποιώντας ταυτόχρονα το κινητό του».

«Όπως όταν εσύ παίρνεις τον μπαμπά για να του πεις ότι θα αργήσουμε», είπε η Κλόε.

«Μόνο μία φορά το έκανα αυτό!» διαμαρτυρήθηκε η Μάντλιν. «Ενώ πρόσεχα πολύ και μίλησα για λίγο! Και είμαι και σαράντα χρονών!»

«Σήμερα», είπε η Κλόε, γνωρίζοντας πολύ καλά τι έλεγε. «Είσαι σαράντα χρονών σήμερα».

«Ναι, επίσης ένα γρήγορο τηλεφώνημα έκανα, δεν έστειλα μήνυμα! Για να γράψεις μήνυμα, πρέπει να πάρεις τα μάτια σου από τον δρόμο. Τα μηνύματα είναι παράνομα κι επικίνδυνα την ώρα της οδήγησης και θέλω να μου υποσχεθείς ότι δε θα το κάνεις ποτέ όταν μεγαλώσεις».

Η φωνή της τσάκισε στη σκέψη ότι κάποτε η Κλόε θα είναι έφηβη και θα οδηγεί αυτοκίνητο.

«Όμως, ένα σύντομο τηλεφώνημα επιτρέπεται», είπε η Κλόε, για να σιγουρευτεί.

«Όχι. Κι αυτό παράνομο είναι».

«Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι παραβιάσες τον νόμο», είπε η Κλόε ικανοποιημένη. «Όπως οι ληστές».

Η Κλόε εκείνη την εποχή είχε εμμονή με τους ληστές. Σίγουρα κάποια μέρα θα έβγαινε με αλήτες. Αλήτες μηχανόβιους.

«Μείνε με τα καλά παιδιά, Κλόε!» είπε η Μάντλιν λίγο μετά. «Σαν τον μπαμπά. Ένα θα σου πω μόνο, τα κακά παιδιά δε σου φέρονουν καφέ στο κρεβάτι».

«Τι λες τόση ώρα, βρε γυναίκα;» αναστέναξε η Κλόε. Είχε ξεσηκώσει αυτή την έκφραση από τον πατέρα της και τον μιμούνταν τέλεια. Την πρώτη φορά που το είπε έκαναν το λάθος και γέλασαν, οπότε κι εκείνη το συνέχισε. Ο συγχρονισμός της ήταν πάντα τόσο τέλειος, που κι εκείνοι συνέχισαν να γελάνε.

Αυτή τη φορά η Μάντλιν κατάφερε να συγκρατήσει το γέλιο της. Η Κλόε πέρασε τη λεπτή γραμμή που χωρίζει το αξιαγάπητο από το αντιπαθητικό. Ίσως και η Μάντλιν να πέρασε την ίδια ακριβώς γραμμή.

Η Μάντλιν σταμάτησε στο κόκκινο φανάρι πίσω από το μικρό μπλε Mitsubishi. Η νεαρή οδηγός *ακόμη* ασχολιόταν με το κινητό της. Η Μάντλιν πάτησε την κόρνα. Είδε την οδηγό να κοιτά από τον καθρέφτη, ενώ οι συνεπιβάτες της γύρισαν τα κεφάλια τους.

«Άσε το κινητό!» φώναξε. Έκανε την κίνηση ότι πληκτρολογεί. «Είναι παράνομο! Επικίνδυνο!»

Το κορίτσι τής έκανε τη γνωστή χειρονομία με το δάχτυλο.

«Ωραία!» Η Μάντλιν τράβηξε χειρόφρενο και άναψε τα αλάριμ.

«Τι κάνεις;» ρώτησε η Κλόε.

Η Μάντλιν ξεκούμπωσε τη ζώνη της και άνοιξε την πόρτα.

«Μα πρέπει να πάμε στον προσανατολισμό!» είπε η Κλόε πανικόβλητη. «Θα αργήσουμε! Ω συμφορά!»

Το «ω συμφορά» ήταν μια ατάκα από ένα παιδικό βιβλίο που συνήθιζαν να διαβάζουν στον Φρεντ όταν ήταν μικρός. Τώρα τη χρησιμοποιούσε όλη η οικογένεια. Ακόμα και οι γονείς της Μάντλιν και πολλές από τις φίλες της. Ήταν μια άκρως κολλητική φράση.

«Μην ανησυχείς», είπε η Μάντλιν. «Ένα λεπτό θα κάνω. Σώζω τις ζωές τους».

Ισορρόπησε με χάρη στα καινούργια της ψηλοτάκουνα και χτύπησε το παράθυρο της κοπέλας.

Το τζάμι κατέβηκε, και η οδηγός μεταμορφώθηκε από αόρι-

στη σιλουέτα σε μια πραγματική κοπέλα με λευκό δέρμα, αστραφτερό σκουλαρίκι στη μύτη και κακοβαλμένη μάσκαρα.

Κοίταξε τη Μάντλιν με ένα μείγμα θυμού και φόβου. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» Κρατούσε ακόμη ανέμελα το κινητό στο αριστερό της χέρι.

«Άσε επιτέλους το κινητό! Θα σκοτωθείτε!» είπε η Μάντλιν με το ίδιο ύφος που μάλωνε την Κλόε όταν ήταν άτακτη. Έσκυψε μέσα από το παράθυρο, της άρπαξε το τηλέφωνο και το πέταξε στην αποσβολωμένη φιλενάδα της στη θέση του συνοδηγού. «Εντάξει; Απλώς σταμάτα!»

Την ώρα που επέστρεφε στο αμάξι της άκουσε τα γέλια τους. Δεν έδωσε σημασία. Ένωθε γεμάτη ζωντάνια. Ένα αυτοκίνητο σταμάτησε πίσω από το δικό της. Η Μάντλιν σήκωσε το χέρι να ζητήσει συγγνώμη και πήγε να μπει γρήγορα μέσα πριν ανάψει πράσινο.

Της γύρισε άτσαλα ο αστράγαλος και σωριάστηκε κάτω βαριά από την αντίθετη πλευρά. Ω συμφορά.

Αυτή ήταν σίγουρα η στιγμή που ξεκίνησε η όλη ιστορία.

Με το άγαρμπο στραβοπάτημα ενός αστραγάλου.

3

Η Τζέιν σταμάτησε στο κόκκινο φανάρι πίσω από ένα μεγάλο γυαλιστερό τζιπ με τα αλάρι αναμμένα, παρακολουθώντας μια μελαχρινή γυναίκα να μπαίνει βιαστικά στο αυτοκίνητό της.

Φορούσε ένα αέρινο, γαλάζιο, καλοκαιρινό φόρεμα και ψηλοτάκουνα με λουράκι και της κουνούσε απολογητικά και κομπάζοντας το χέρι. Ο πρωινός ήλιος αντανάκλασε στο ένα της σκουλαρίκι και την έκανε να λάμπει σαν να την είχε αγγίξει κάτι ουράνιο.

Ένα αστραφτερό κορίτσι. Μεγαλύτερη από την Τζέιν, ωστόσο αστραφτερή. Όλη της τη ζωή η Τζέιν παρατηρούσε με επιστημονικό ενδιαφέρον τέτοιου είδους γυναίκες. Ίσως και με λίγο δέος. Ίσως και με λίγη ζήλια. Δεν ήταν απαραίτητα πανέμορφες, αλλά στολίζονταν με πολλή ευλάβεια, σαν χριστουγεννιάτικα δέντρα, με κρεμαστά σκουλαρίκια, φανταχτερά βραχιόλια και κομπάζοντας περιπτώσεις φουλάκια. Όταν μιλούσαν, άγγιζαν το χέρι σου. Αστραφτερό κορίτσι ήταν η κολλητή της Τζέιν στο σχολείο. Η Τζέιν τούς είχε αδυναμία.

Και τότε ξαφνικά η γυναίκα έπεσε, λες και υποχώρησε το έδαφος κάτω από τα πόδια της.

«Άουτς», είπε η Τζέιν, αποστρέφοντας βιαστικά το βλέμμα της για να περισώσει την αξιοπρέπεια της γυναίκας.

«Χτύπησες, μανούλα;» ρώτησε ο Ζίγκι από το πίσω κάθισμα. Διαρκώς ανησυχούσε μη χτυπήσει η μαμά του.

«Όχι», είπε η Τζέιν. «Εκείνη η κυρία χτύπησε. Σκόνταψε».

Περίμενε τη γυναίκα να σηκωθεί και να μπει στο αμάξι της, αλλά εκείνη παρέμενε πεσμένη κάτω. Είχε σηκώσει το κεφάλι προς τον ουρανό και η έκφρασή της μαρτυρούσε πόνο. Το φανάρι έγινε πράσινο, κι ένα μικρό αυτοκίνητο που ήταν μπροστά από το τζιπ ξεκίνησε απότομα με τα λάστιχα να στριγκλίζουν στο οδόστρωμα.

Η Τζέιν έβγαλε φλας για να προσπεράσει το αυτοκίνητο. Είχαν ξεκινήσει για την ημέρα προσανατολισμού στο καινούργιο σχολείο του Ζίγκι και δεν είχε ιδέα πού πήγαινε. Τόσο εκείνη όσο και ο Ζίγκι είχαν αγωνία, την οποία ωστόσο έκρυβαν καλά. Ήθελε να φτάσει στην ώρα της.

«Είναι καλά η κυρία;» είπε ο Ζίγκι.

Η Τζέιν ένιωσε αμέσως αυτό το περιεργό συναίσθημα που ένιωθε μερικές φορές όταν αφαιρούνταν από την καθημερινό-

τητά της και τότε κάτι (συνήθως ο Ζίγκι) την επανέφερε στην πραγματικότητα και της θύμιζε πώς πρέπει να συμπεριφέρεται ένας ευγενικός, συνηθισμένος, πολιτισμένος άνθρωπος.

Αν δεν ήταν ο Ζίγκι, θα είχε φύγει. Θα ήταν τόσο προσηλωμένη στον στόχο της να τον πάει στο νηπιαγωγείο, που *θα είχε αφήσει μια γυναίκα σωριασμένη και τραυματισμένη στη μέση του δρόμου.*

«Καλύτερα να πάω να δω πώς είναι», είπε η Τζέιν, σαν να σκόπευε να το κάνει εξαρχής. Αναψε κι εκείνη τα αλάρμ και άνοιξε την πόρτα, γνωρίζοντας καλά πως μέσα της το έκανε κάπως απρόθυμα. *Είσαι μια αστραφτερή κυρία που φέρνει μπελάδες!*

«Είσαι καλά;» φώναξε.

«Μια χαρά!» Η γυναίκα προσπάθησε να ισιώσει το κορμί της και κλαψούρισε, αγγίζοντας τον αστράγαλό της. «Ω. Γαμώτο. Στραμπούλισα τον αστράγαλό μου. Αυτό είναι όλο. Είμαι τόσο ηλίθια. Βγήκα από το αυτοκίνητο για να πω στο κορίτσι που ήταν μπροστά από μένα να σταματήσει να γράφει μηνύματα. Καλά να πάθω τέτοια χαζή που είμαι».

Η Τζέιν έσκυψε δίπλα της. Η γυναίκα ήταν ψηλόλιγνη, είχε καλοκουρεμένα σκούρα μαλλιά και ανεπαίσθητες γλνκύτερες φακίδες στη μύτη, που είχαν κάτι το όμορφο, σαν την ανάμνηση ενός καλοκαιρινού φιλιού της παιδικής ηλικίας, και ταίριαζαν απόλυτα με τις λεπτές ρυτίδες γύρω από τα μάτια της και τα μεγάλα κρεμαστά σκουλαρίκια.

Η απροθυμία της Τζέιν εξανεμίστηκε μεμιάς.

Τη συμπάθησε αυτή τη γυναίκα. Ήθελε να τη βοηθήσει.

(Ωστόσο, τι σήμαινε αυτό; Αν η γυναίκα ήταν καμιά άσχημη ξεδοντιάρρα, θα ένιωθε διαφορετικά; Αυτή ήταν η αδικία της ζωής. Η σκληρότητά της. Θα φερόταν πιο ευγενικά σε αυτή τη γυναίκα γιατί της άρεσαν οι φακίδες της.)

Το φόρεμα της γυναίκας είχε ένα περίτεχνο εμπριμέ κέντημα στον λαιμό. Ανάμεσα από τα πέταλα, η Τζέιν διέκρινε το ηλιοκαμένο, διάστικτο με φακίδες, δέρμα της.

«Πρέπει να του βάλουμε αμέσως λίγο πάγο», είπε η Τζέιν. Είχε εμπειρία από στραμπουλήγματα από την εποχή που έπαιζε βόλεϊ κι έβλεπε ότι ο αστράγαλος αυτής της γυναίκας είχε ήδη αρχίσει να πρηάζεται. «Και κράτα τον ψηλά».

Δάγκωσε το χείλος της και κοίταξε γύρω της για κάποια βοήθεια. Δεν είχε ιδέα πώς θα μπορούσε τελικά να τη βοηθήσει ουσιαστικά.

«Είναι τα γενέθλιά μου», είπε θλιμμένα η γυναίκα. «Γίνομαι σαράντα».

«Χρόνια πολλά», είπε η Τζέιν. Ήταν κάπως γλυκό για μια γυναίκα στα σαράντα να μην την πειράζει να πει ότι ήταν τα γενέθλιά της.

Κοίταξε τις γόβες με τα λουράκια. Τα νύχια της ήταν βαμμένα με ένα έντονο τιρκουάζ. Οι γόβες της είχαν πολύ λεπτό και επικίνδυνα ψηλό τακούνι.

«Καθόλου παράξενο που παραπάτησες», είπε η Τζέιν. «Κανείς δεν μπορεί να ισορροπήσει πάνω σε τέτοια παπούτσια!»

«Το ξέρω, δεν είναι όμως πανέμορφα;» Η γυναίκα έστριψε λίγο το πόδι της για να τα θαυμάσει. «Αουτς! Γαμώτο, πονάει. Συγγνώμη. Συγγνώμη που μιλάω έτσι».

«Μανούλα!» Ένα κοριτσάκι με σκούρα σγουρά μαλλιά, στολισμένα με μια αστραφτερή τιάρα, έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο του αυτοκινήτου. «Τι κάνεις; Σήκω! Θα αργήσουμε!»

Αστραφτερή μητέρα. Αστραφτερή κόρη.

«Ευχαριστώ που με σκέφτεσαι, αγάπη μου!» είπε η γυναίκα. Χαμογέλασε μελαγχολικά στην Τζέιν.

«Πηγαίνουμε στην ημέρα προσανατολισμού στο νηπιαγωγείο. Είναι πολύ ενθουσιασμένη».

«Στο Σχολείο Πίριγους;» ρώτησε η Τζέιν. Ξαφνιάστηκε με τη σύμπτωση. «Μα κι εγώ εκεί πηγαίνω. Ο γιος μου, ο Ζίγκι, θα πάει σχολείο του χρόνου. Μετακομίζουμε εδώ τον Δεκέμβρη». Έμοιαζε αδύνατο εκείνη να έχει κάτι κοινό με αυτή τη γυναίκα, έμοιαζε απίθανο οι ζωές τους να τέμνονται με κάποιον τρόπο.

«Ζίγκι! Όπως λέμε Ζίγκι Στάρνταστ; Τι υπέροχο όνομα!» εί-
πε η γυναίκα. «Εγώ είμαι η Μάντλιν. Μάντλιν Μάρθα Μακένζι.
Για κάποιον λόγο πάντα αναφέρω και το Μάρθα. Μη με ρωπή-
σεις γιατί».

Άπλωσε το χέρι της.

«Τζέιν», είπε η Τζέιν. «Τζέιν, δίχως μεσαίο όνομα, Τσάμπμαν».

Γκαμπριέλ: Το σχολείο χωρίστηκε στα δύο. Ήταν, δεν ξέρω, κά-
τι σαν εμφύλιος πόλεμος. Ήσουν είτε με την ομάδα της Μάντλιν
είτε με της Ρενάτα.

Μπόνι: Όχι, όχι, αυτό είναι απαίσιο. Ποτέ δε συνέβη αυτό. Δεν
υπήρχαν αντίπαλες ομάδες. Είμαστε πολύ δεμένη κοινότητα.
Υπήρχε πολύ αλκοόλ. Επίσης ήταν πανσέληνος. Όλοι τρελαί-
νονται λίγο όταν έχει πανσέληνο. Σοβαρά μιλάω. Είναι αποδε-
δειγμένο φαινόμενο.

Σαμάνθα: Πανσέληνο είχε; Εγώ θυμάμαι πως έβρεχε καταρρα-
κτωδώς. Τα μαλλιά μου είχαν γίνει αφάνα.

Κυρία Λίπμαν: Αυτό είναι γελοίο και συκοφαντικό. Δεν έχω άλ-
λο σχόλιο.

Κάρολ: Ξέρω πως μιλάω διαρκώς για τη Λέσχη Ερωτικού Βι-
βλίου, αλλά είμαι σίγουρη πως κάτι συνέβη σε μία από τις μικρές
τους «συναντήσεις», εντός κι εκτός εισαγωγικών.

Χάρπερ: Ακούστε, έκλαψα όταν μάθαμε ότι η Έμιλι ήταν χαρι-
σματική. Άντε πάλι, σκέφτηκα. Είχα ήδη περάσει τα ίδια με τη
Σοφία, οπότε ήξερα τι με περίμενε! Η Ρενάτα ήταν στο ίδιο κα-
ράβι. Δύο χαρισματικά παιδιά. Κανείς δεν μπορεί να φανταστεί

το στρες. Η Ρενάτα ανησυχούσε για το πώς θα προσαρμοζόταν η Αμαμπέλα στο σχολείο, για το αν θα της δίνονταν αρκετά ερεθίσματα και διάφορα τέτοια. Και τότε εκείνο το παιδί με το γελοίο όνομα, ο Ζίγκι, έκανε αυτό που έκανε, και ήταν μόλις η ημέρα προσανατολισμού! Ε, λοιπόν, δικαιολογημένα αναστατώθηκε τόσο. Έτσι ξεκίνησαν όλα.

4

Η Τζέιν είχε πάρει μαζί της ένα βιβλίο για να διαβάσει όσο ο Ζίγκι θα ήταν στον προσανατολισμό του νηπιαγωγείου, αλλά τελικά πήγε με τη Μάντλιν Μάρθα Μακένζι (ακούγεται σαν το όνομα μικρής νεράιδας παραμυθιού) σε ένα παραθαλάσσιο καφέ με την ονομασία Blue Blues.

Το καφέ στεγαζόταν σε ένα παράξενο, μικρό, κατοικιστήριο κτίριο, όμοιο με σπηλιά, στην προκυμαία της Παραλίας Πίριγουι. Η Μάντλιν βιάδιζε ξυπόλυτη κουτσαίνοντας, πιασμένη από το μπράτσο της Τζέιν σαν να ήταν παλιές φιλενάδες. Η Τζέιν ένιωθε οικεία. Μύριζε το άρωμά της, που ήταν υπέροχο, με μια νότα εσπεριδοειδών. Δεν την είχε συγκινήσει κανένας άλλος ενήλικας τα τελευταία πέντε χρόνια.

Μόλις άνοιξαν την πόρτα του καφέ, ένας νεαρός άντρας πήγε πίσω από τον πάγκο με τα χέρια απλωμένα. Ήταν ντυμένος στα μαύρα, είχε σγουρά ξανθά μαλλιά σέρφερ και σκουλαρίκι καρφάκι στη μύτη. «Μάντλιν! Τι έπαθες;»

«Τραυματίστηκα, Τομ», είπε η Μάντλιν. «Και είναι και τα γένηλά μου».

«Ω συμφορά», είπε ο Τομ, κλείνοντας το μάτι στην Τζέιν.

Ο Τομ βοήθησε τη Μάντλιν να βολευτεί σε ένα γωνιακό σκαμπό, πήγε να της φέρει πάγο τυλιγμένο σε μια πετσέτα και τοποθέτησε το πόδι της πάνω σε μια καρέκλα με μαξιλαράκι. Στο μεταξύ, η Τζέιν περιεργάστηκε τον χώρο γύρω της. Ήταν «υπέροχα γοητευτικός», όπως θα έλεγε και η μητέρα της. Οι γαλάζιοι σαγρέ τοίχοι είχαν ξεχαρβαλωμένα ράφια γεμάτα μεταχειρισμένα βιβλία. Οι σανίδες του πατώματος έλαμπαν χρυσαφένιες στον πρωινό ήλιο και η ατμόσφαιρα μοσχοβολούσε καφέ, γλυκά, θάλασσα και παλιά βιβλία. Η μπροστινή όψη του καφέ ήταν γυάλινη και τα τραπεζάκια έτσι βαλμένα ώστε όπου κι αν καθόσουν είχες θέα την παραλία, σαν να περιμένες η θάλασσα να ξεκινήσει κάποια παράσταση. Καθώς η Τζέιν κοίταζε γύρω της, ένιωσε αυτό το ανικανοποίητο συναίσθημα που ένιωθε κάθε φορά που βρισκόταν σε καινούργιο και όμορφο περιβάλλον. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να το περιγράψει με λόγια ήταν: *Μακάρι να ζούσα εδώ*. Αυτό το μικρό παραθαλάσσιο καφέ ήταν τόσο μοναδικό, που λαχταρούσε να βρισκείται πραγματικά εκεί, μόνο που, φυσικά, *βρισκόταν όντως* εκεί, οπότε όλο αυτό δεν έβγαζε κανένα απολύτως νόημα.

«Τζέιν; Τι θα ήθελες να πάρεις;» είπε η Μάντλιν. «Θα σε κεράσω καφέ και λιχουδιές για να σε ευχαριστήσω για όλα!» Στράφηκε στον πολυάσχολο μπαρίστα. «Τομ! Από δω η Τζέιν! Είναι ο ιππότης μου με την αστραφτερή πανοπλία. Η “ιππότησά” μου».

Η Τζέιν είχε πάει τη Μάντλιν και την κόρη της στο σχολείο, αφού πρώτα πάρακαρε νευρικά το πελώριο αμάξι της Μάντλιν σε έναν παράδρομο. Είχε πάρει ένα εξτρα καθισματάκι που είχε η Μάντλιν στο πορτμπαγκάζ για την Κλόε και το είχε τοποθετήσει στο δικό της αυτοκίνητο, δίπλα στον Ζίγκι.

Ήταν μια πρόκληση. Μια κρίση που ξεπεράστηκε με επιτυχία.

Ο ενθουσιασμός της Τζέιν γι' αυτό το περιστατικό ήταν μια θλιβερή ένδειξη της βαρετής ζωής της.

Ακόμα και ο Ζίγκι είχε μείνει έκπληκτος, αλλά και κάπως αμήχανος, που ένα άλλο παιδί καθόταν μαζί του στο πίσω κάθι-

σμα του αυτοκινήτου, ειδικά ένα τόσο ζωνρό και χαρισματικό παιδί όπως η Κλόε. Το κοριτσάκι δεν έβαλε γλώσσα μέσα του σε όλη τη διαδρομή, εξηγώντας στον Ζίγκι όλα όσα χρειαζόταν να μάθει για το σχολείο, τις δασκάλες, για το ότι έπρεπε να πλένουν τα χέρια τους πριν μπουν στην τάξη, χρησιμοποιώντας μόνο ένα πετσετάκι, πού έπρεπε να κάθονται για το μεσημεριανό τους, το ότι απαγορευόταν το φιστικοβούτυρο, επειδή πολλοί έχουν αλλεργία και μπορεί να πεθάνουν, ότι εκείνη είχε ήδη έτοιμο το ταπεράκι της, που είχε πάνω την Ντόρα την Μικρή Εξερευνήτρια, και τι είχε πάνω το ταπεράκι του Ζίγκι;

«Τον Μπαζ Λάιτγιαρ», είχε απαντήσει ο Ζίγκι βιαστικά, ευγενικά και χωρίς να είναι αλήθεια, μιας και η Τζέιν δεν του είχε αγοράσει ακόμη ταπεράκι, για να μην αναφέρουμε ότι ποτέ δεν της είχε περάσει από το μυαλό η ανάγκη για κάτι τέτοιο. Ο Ζίγκι πήγαινε στον παιδικό σταθμό τρεις φορές την εβδομάδα και το γεύμα συμπεριλαμβανόταν. Η ετοιμασία κολατσιού θα ήταν κάτι καινούργιο για κείνη.

Όταν έφτασαν στο σχολείο, η Μάντλιν έμεινε στο αμάξι, και η Τζέιν πήγε μέσα τα παιδιά. Στην πραγματικότητα, αυτή που τους πήγε μέσα ήταν η Κλόε. Περιπάτησε αγέρωχα μπροστά τους, με την τιάρα της να λαμποκοπά στο φως του ήλιου. Κάποια στιγμή η Τζέιν αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Ζίγκι σαν να έλεγαν: «Μα ποιοι είναι αυτοί οι υπέροχοι άνθρωποι;»

Η Τζέιν είχε άγχος γι' αυτή τη μέρα και είχε επίγνωση ότι έπρεπε να το κρατήσει κρυφό από τον Ζίγκι, γιατί επηρεαζόταν αρνητικά. Ένωθε λες και πήγαινε σε καινούργια δουλειά: στη δουλειά ως μητέρα μικρού μαθητή.

Ωστόσο, με την Κλόε να οδηγεί, ένωθε πως έφτανε διαθέτονας χρυσό εισιτήριο. Αμέσως, τη μικρή παρέα την πλησίασαν δύο άλλες μητέρες. «Κλόε! Πού είναι η μαμά σου;» Μετά, συστήθηκαν στην Τζέιν, κι εκείνη τους διηγήθηκε το πάθημα της Μάντλιν, πράγμα που προσέλκυσε το ενδιαφέρον της δασκάλας, της δεσποινίδας Μπαρνς, με αποτέλεσμα η Τζέιν να βρεθεί στο

επίκεντρο της προσοχής, κάτι που δεν τη δυσαρέστησε καθόλου.

Το σχολείο ήταν πολύ όμορφο, σκαρφαλωμένο στο ακρωτήριο, με θέα την απεραντοσύνη του ωκεανού. Οι τάξεις βρίσκονταν σε μακρόστενα, χαμηλά, πέτρινα κτίρια και η δενδρόφυτη παιδική χαρά έμοιαζε γεμάτη με μαγευτικές κρυψώνες που διέγειραν την παιδική φαντασία: σπηλιές ανάμεσα στα δέντρα, μονοπάτια καλυμμένα με φυλλωσιές, ακόμα κι ένας μικρός παιδικός λαβύρινθος.

Όταν έφυγε, ο Ζίγκι μπήκε στην τάξη χεράκι χεράκι με την Κλόε, με το προσωπάκι του γεμάτο έξαψη και ενθουσιασμό. Η Τζέιν γύρισε στο αυτοκίνητο με παρόμοια διάθεση και είδε τη Μάντλιν στο κάθισμα του συνοδηγού να της κουνά το χέρι και να της χαμογελά, λες και ήταν η κολλητή της φίλη, και η Τζέιν για κάποιον λόγο ένιωσε να ανακουφίζεται, να χαλαρώνει.

Τώρα καθόταν δίπλα στη Μάντλιν στο Blue Blues και περίμενε τον καφέ της, χαζεύοντας τη θάλασσα και απολαμβάνοντας τη ζεστασιά του ήλιου στο πρόσωπό της.

Ίσως η μετακόμιση εκεί να ήταν η αρχή μιας νέας εποχής ή, ακόμα καλύτερα, το τέλος μιας άλλης.

«Όπου να 'ναι θα έρθει και η φίλη μου η Σελέστ», είπε η Μάντλιν. «Ίσως να την είδες που άφησε τα αγόρια της στο σχολείο. Δύο μικρούς, ξανθούς διαόλους. Είναι ψηλή, ξανθιά, όμορφη και πελαγωμένη».

«Δε νομίζω», είπε η Τζέιν. «Γιατί να είναι πελαγωμένη αν είναι ψηλή, ξανθιά και όμορφη;»

«Ακριβώς», είπε η Μάντλιν, σαν να απαντούσε στην ερώτηση. «Έχει επίσης κι έναν εξίσου όμορφο, πλούσιο άντρα. Ακόμη είναι μες στα μέλια. Και είναι ευγενικός. Αγοράζει και σε εμένα δώρα. Ειλικρινά δεν ξέρω γιατί εξακολουθώ να είμαι φίλη της». Κοίταξε το ρολόι της. «Ω, μα είναι τρομερή. Μονίμως καθυστερημένη! Τέλος πάντων, μέχρι να έρθει, θα σου κάνω ανάκριση». Έσκυψε μπροστά για να αφιερώσει όλη της την προσοχή στην Τζέιν. «Είσαι καινούργια στη χερσόνησο; Δε σε έχω ξαναδεί. Έχοντας συνομήλικα παιδιά, θα πίστευε κανείς πως

θα είχαμε συναντηθεί σε κανέναν παιδότοπο ή σε κάποιο πάρτι».

«Σκοπεύουμε να μετακομίσουμε εδώ τον Δεκέμβριο», είπε η Τζέιν. «Τώρα μένουμε στο Νιούταουν, αλλά αποφάσισα ότι θα μας έκανε καλό να μείνουμε κοντά στη θάλασσα για λίγο. Ήταν καπρίτσιο της στιγμής, νομίζω».

Η λέξη «καπρίτσιο» της ήρθε ξαφνικά και της προκάλεσε τόσο ευχαρίστηση όσο και αμηχανία.

Προσπάθησε να περιγράψει την ιστορία ανέμελα και αυθόρμητα, λες και ήταν στ' αλήθεια αυθόρμητο κορίτσι. Είπε στη Μάντλιν ότι μια μέρα πριν από κάποιους μήνες είχε φέρει τον Ζίγκι εκδρομή στην παραλία και όταν είδε την πινακίδα «Ενοικιάζεται» έξω από ένα συγκρότημα διαμερισμάτων, σκέφτηκε: «Γιατί να μη μένουμε δίπλα στην παραλία;»

Στο κάτω κάτω δεν ήταν ψέμα. Όχι ακριβώς.

Μια μέρα στην παραλία, έλεγε διαρκώς στον εαυτό της, καθώς οδηγούσε στον φαρδύ δρόμο, λες και κάποιος άκουγε τις σκέψεις της, λες και αμφισβητούσε τα κίνητρό της.

Η Παραλία Πίριγκουι ήταν μία από τις δέκα ομορφότερες παραλίες του κόσμου! Κάπου το είχε διαβάσει αυτό. Ο γιος της άξιζε να δει μία από τις δέκα ομορφότερες παραλίες του κόσμου. Ο όμορφος, εκπληκτικός γιος της. Τον κοιτούσε από το καθρεφτάκι και η καρδιά της πονούσε.

Δεν είπε στη Μάντλιν πως, ενώ επέστρεφαν χεράκι χεράκι στο αυτοκίνητο, μες στην άμμο και τον ιδρώτα, στο κεφάλι της ούρλιαζε η λέξη «βοήθεια», σαν να ικέτευε για κάτι: μια λύση, μια θεραπεία, μια αναβολή. Αναβολή από τι; Θεραπεία για τι; Λύση για τι; Η αναπνοή της είχε γίνει ρηχή. Ένιωθε στάλες ιδρώτα στο μέτωπό της.

Και τότε ήταν που είδε την πινακίδα. Η μίσθωση του διαμερισμάτος τους στο Νιούταουν είχε λήξει. Το δύο δωματίων διαμέρισμα βρισκόταν σε ένα άσχημο, ψυχρό, τούβλινο κτίριο, αλλά απείχε μόλις πέντε λεπτά από την παραλία. «Τι θα έλεγες να μετακομίζαμε εδώ;» είχε πει στον Ζίγκι, και τα ματάκια του εί-

χαν λάμπει, και ξαφνικά το διαμέρισμα φάνηκε σαν να ήταν η λύση σε όλα όσα τη βασάνιζαν. Μια αλλαγή. Γιατί να μην έκαναν με τον Ζίγκι μια αλλαγή;

Δεν είπε στη Μάντλιν ότι κάθε έξι μήνες άλλαζαν σπίτι στο Σίδνεϊ από τότε που ο Ζίγκι ήταν μωρό, προσπαθώντας να βρουν μια ζωή που να τους ταιριάζει. Δεν της είπε ότι κάθε φορά πλησίαζε όλο και περισσότερο στην Παραλία Πίριγουι.

Και δεν είπε στη Μάντλιν ότι όταν υπέγραψε το μισθωτήριο και βγήκε από το μεσιτικό γραφείο, παρατήρησε για πρώτη φορά τους ανθρώπους που ζούσαν στη χερσόνησο –τους ανθρώπους με το χρυσαφένιο δέρμα και τα ξανθά μαλλιά– και ότι η σκέψη της πήγε στα χλωμά της πόδια μέσα στο τζιν της, στους γονείς της, που θα ξεβουλεύονταν αν έπρεπε να οδηγούν κάθε τρεις και λίγο στον φιδογυριστό δρόμο της χερσονήσου, στον μπαμπά της, που θα έσφιγγε νευρικά το τιμόνι μέχρι να ασπρίσουν οι αρθρώσεις του. Ωστόσο θα το έκαναν, δίχως δεύτερη σκέψη, και τότε ξαφνικά η Τζέιν πείστηκε ότι είχε κάνει ένα τρομερό λάθος. Όμως, ήταν πολύ αργά πια.

«Οπότε να 'μαι», ολοκλήρωσε άχρωμα.

«Θα το λατρεύεις αυτό το μέρος», είπε ενθουσιασμένη η Μάντλιν. Μετακίνησε ελαφρά τον πάγο στον αστράγαλό της και μόρφασε. «Α. Κάνεις σερφ; Μήπως ο άντρας σου; Ή ο σύντροφός σου, να πω. Ή ο φίλος σου; Η φίλη σου; Είμαι ανοιχτή σε όλες τις πιθανότητες».

«Δεν υπάρχει άντρας», είπε η Τζέιν. «Ούτε σύντροφος. Μόνη μου είμαι. Ανύπαντρη μητέρα».

«Αλήθεια;» είπε η Μάντλιν, λες και η Τζέιν ανακοίνωσε κάτι απίθανο και υπέροχο.

«Αλήθεια», είπε η Τζέιν, χαμογελώντας χαζά.

«Λοιπόν, να σου πω, ο κόσμος προτιμά να το ξεχνά, αλλά κι εγώ ήμουν κάποτε μόνη μητέρα», είπε η Μάντλιν. Σήκωσε ελαφρά το πιγούνι, σαν να απευθυνόταν σε κόσμο που διαφωνούσε μαζί της. «Ο πρώην άντρας μου με παράτησε όταν η μεγαλύτερη

κόρη μου ήταν μωρό. Η Άμπιγκεϊλ. Τώρα είναι δεκατεσσάρων. Ήμουν κι εγώ πολύ νέα, σαν εσένα. Μόνο είκοσι έξι. Παρόλο που πίστευα ότι είχα γεράσει. Ήταν πολύ δύσκολη εποχή. Το να είσαι μόνη μητέρα είναι πολύ δύσκολο».

«Εντάξει, εγώ έχω τη μαμά μου και—»

«Μα, ναι, φυσικά, φυσικά. Δε λέω πως κι εγώ δεν είχα βοήθεια. Είχα κι εγώ τους γονείς μου. Αλλά, μα τον Θεό, υπήρχαν κάτι βραδιές που η Άμπιγκεϊλ ήταν άρρωστη ή ακόμα χειρότερα—που ήμασταν και οι δύο άρρωστες, και— τέλος πάντων». Η Μάντλιν σταμάτησε και ανασήκωσε τους ώμους. «Ο πρώην μου ξαναπαντρεύτηκε. Έχουν ένα κοριτσάκι στην ηλικία της Κλόε, και ο Νείθαν έχει ανακηρυχτεί πατέρας της χρονιάς. Το συνηθίζουν αυτό οι άντρες όταν τους δίνεται δεύτερη ευκαιρία. Η Άμπιγκεϊλ θεωρεί τον πατέρα της υπέροχο. Μόνο εγώ του κρατάω ακόμη κακία. Λένε ότι είναι καλό να παραμερίζουμε τις κακίες μας, αλλά δεν ξέρω, εμένα μου αρέσει που νιώθω έτσι».

«Ούτε κι εγώ συγχωρώ εύκολα», είπε η Τζέιν.

Η Μάντλιν χαμογέλασε και της έδειξε το κουταλάκι του τσαγιού. «Μπράβο σου. Ποτέ να μη συγχωρείς. Ποτέ να μην ξεχνάς. Αυτό είναι το ρητό μου».

Η Τζέιν δεν μπορούσε να καταλάβει κατά πόσο έκανε πλάκα.

«Και ο μπαμπάς του Ζίγκι;» συνέχισε η Μάντλιν. «Υπάρχει στη ζωή σας;»

Η Τζέιν δεν κούνησε ούτε βλέφαρο. Είχε κάνει πέντε χρόνια προπόνηση για να το πετυχαίνει αυτό. Κοκάλωσε.

«Όχι. Στην πραγματικότητα δεν ήμασταν ποτέ μαζί», είπε με μια ανάσα. «Ούτε το όνομά του δεν ήξερα. Ήταν για...» Παύση. Απέστρεψε ελαφρά το βλέμμα. «Πώς να το πω... για μία φορά».

«Εννοείς της μίας βραδιάς;» ρώτησε αμέσως η Μάντλιν με συμπόνια, και η Τζέιν κόντεψε να ξεραθεί στα γέλια από την έκπληξη. Οι περισσότεροι άνθρωποι, ειδικά στην ηλικία της Μάντλιν, αντιδρούσαν με ευγενική απέχθεια όταν το έλεγε αυτό: Το καταλαβαίνω και δεν έχω πρόβλημα, αλλά τώρα σε κατατάσσω σε άλ-

λη κατηγορία ανθρώπων. Η Τζέιν δεν ένιωθε ποτέ να προσβάλλεται από αυτή την απέχθεια. Και η ίδια έβρισκε την ιδέα απεχθή. Ήθελε απλώς να ξεμπερδεύει μια και καλή με αυτό το κομμάτι της συζήτησης, και τις περισσότερες φορές αυτό ακριβώς γινόταν. Ο Ζίγκι ήταν ο Ζίγκι. Δεν υπήρχε μπαμπάς. Πάμε παρακάτω.

«Γιατί δε λες ότι απλώς χώρισες με τον πατέρα;» την είχε ρωτήσει κάποτε η μητέρα της.

«Τα ψέματα περιπλέκουν τις καταστάσεις, μαμά», της είχε απαντήσει η Τζέιν. Η μητέρα της δεν είχε καμία εμπειρία με τα ψέματα. «Με τον τρόπο αυτό η συζήτηση απλώς κλείνει».

«Τις θυμάμαι τις περιπέτειες της μίας βραδιάς», είπε νοσταλγικά η Μάντλιν. «Όλα εκείνα που έκανα τη δεκαετία του '90. Ω Θεούλη μου. Ελπίζω να μην τα μάθει ποτέ η Κλόε. Ω συμφορά. Η δική σου τουλάχιστον είχε πλάκα;»

Η Τζέιν δεν κατάλαβε αμέσως την ερώτηση. Ρωτούσε αν η περιπέτεια της μίας βραδιάς είχε πλάκα.

Ξάφνου βρέθηκε πάλι σ' εκείνο το γυάλινο ασανσέρ που ανέβαινε αργά στο κέντρο του ξενοδοχείου. Το ένα του χέρι γύρω από το μπουκάλι της σαμπάνιας. Το άλλο του γύρω από τη μέση της να την τραβά απαλά κοντά του. Γελούσαν και οι δύο πάρα πολύ. Βαθιές ρυτίδες γύρω από τα μάτια του. Εκείνη είχε εξαντληθεί από το γέλιο και τον πόθο. Από τις πολυτελείς μυρωδιές.

Η Τζέιν ξερόβηξε.

«Νομίζω πως ναι, είχε πλάκα», είπε.

«Συγγνώμη», είπε η Μάντλιν. «Φέρθηκα επιπόλαια. Ήταν επειδή σκεφτόμουν τα δικά μου έξαλλα νιάτα. Ή ίσως επειδή εσύ είσαι τόσο νέα κι εγώ τόσο μεγάλη, και προσπαθώ να το παίξω άνετη. Πόσο χρόνων είσαι; Αν δε σε πειράζει που ρωτάω;»

«Είκοσι τεσσάρων», είπε η Τζέιν.

«Είκοσι τεσσάρων», επανέλαβε ξέπνοα η Μάντλιν. «Εγώ γίνομαι σαράντα σήμερα. Σου το είπα ήδη, έτσι δεν είναι; Θα φαίνεται ότι δε θα γίνεις ποτέ σαράντα, σωστά;»

«Ελπίζω να γίνω σαράντα», είπε η Τζέιν. Είχε παρατηρήσει κι

άλλες φορές πόσο κολλούσαν με το θέμα της ηλικίας οι μεσήλικες γυναίκες, πάντα το διακωμωδούσαν, γκρίνιαζαν, δε σταματούσαν να συζητούν για την ηλικία, λες και το πέρασμα του χρόνου είναι μια σπαζοκεφαλιά που έπρεπε να λύσουν. Γιατί τις απασχολούσε τόσο πολύ; Οι φίλες της μητέρας της έμοιαζαν στην κυριολεξία να μην έχουν άλλο θέμα συζήτησης, ή τουλάχιστον όταν μιλούσαν με την Τζέιν. «Ω, είσαι τόσο νέα και όμορφη, Τζέιν» (ενώ ήταν ξεκάθαρο πως δεν ήταν σαν να πίστευαν ότι το ένα συνεπάγεται το άλλο, αν είσαι νέα, είσαι απαραίτητα και όμορφη!). «Ω, είσαι τόσο νέα, Τζέιν, φτιάξε μου, σε παρακαλώ, το κινητό/τον υπολογιστή/τη φωτογραφική» (όταν οι περισσότερες φίλες της μαμάς της γνώριζαν πολλά παραπάνω από εκείνη σχετικά με την τεχνολογία). «Ω, είσαι τόσο νέα, Τζέιν, έχεις τόση ενέργεια» (όταν ήταν τόσο κουρασμένη, τόσο, μα τόσο κουρασμένη).

«Και, μισό λεπτό, πώς συντηρείστε;» ρώτησε ανήσυχη η Μάντλιν, ισιώνοντας το κορμί της, λες κι αυτό ήταν ένα πρόβλημα που έπρεπε να λύσει αυτήν ακριβώς τη στιγμή. «Εργάζεσαι;»

Η Τζέιν της χαμογέλασε. «Δουλεύω ως ανεξάρτητη λογίστρια. Αυτή τη στιγμή έχω καλούς πελάτες, αρκετές μικρές επιχειρήσεις. Είμαι γρήγορη. Οπότε παραδίδω γρήγορα τη δουλειά. Βγάζω τα έξοδά μου».

«Έξυπνο κορίτσι», είπε επιδοκιμαστικά η Μάντλιν. «Κι εγώ δούλευα όταν η Άμπιγκείλ ήταν μικρή. Τον περισσότερο καιρό τουλάχιστον. Όποτε το θυμόταν ο Νέιθαν, μου έστελνε καμιά επιταγή. Ήταν δύσκολα, αλλά ένιωθα ότι τα κατάφερα και του έλεγα “άντε γαμήσου” κατά κάποιον τρόπο. Καταλαβαίνεις τι εννοώ».

«Φυσικά», είπε η Τζέιν. Βέβαια, εκείνη δεν μπορούσε να πει «άντε γαμήσου» σε κανέναν. Ή τουλάχιστον έτσι όπως το εννοούσε η Μάντλιν.

«Θα είσαι σίγουρα από τις μικρότερες μαμάδες του νηπιαγωγείου», είπε η Μάντλιν. Ήπια μια γουλιά καφέ και χαμογέλασε παιχνιδιάρικα. «Είσαι πιο μικρή ακόμα κι από την υπέρο-

χη νέα γυναίκα του πρώην μου. Ορκίσου μου πως δε θα γίνετε φίλες, εντάξει; Σε πρόλαβα εγώ».

«Είμαι σίγουρη πως ούτε καν θα τη γνωρίσω», είπε η Τζέιν λίγο μπερδεμένη.

«Ω, θα τη γνωρίσεις», χαμογέλασε η Μάντλιν. «Η κόρη της ξεκινάει νηπιαγωγείο την ίδια εποχή με την Κλόε. Το φαντάζεσαι;»

Η Τζέιν δεν το φανταζόταν.

«Όλες οι μαμάδες θα πίνουνε καφέ και ανάμεσά μας θα βρίσκεται η γυναίκα του πρώην άντρα μου, που θα πίνει τσάι βοτάνων. Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να πέσει ξύλο. Δυστυχώς όλα είναι πολύ βαρετά και φιλικά και εξοργιστικά ώριμα. Η Μπόνι, να φανταστείς, με φιλάει κιόλας. Έχει κόλλημα με τη γιόγκα και τα τσάκρα κι όλες αυτές τις σαχλαμάρες. Κανονικά δεν πρέπει να μισείς τη μητριά σου; Ε, λοιπόν, η κόρη μου τη λατρεύει. Η Μπόνι είναι τόσο “ήρεμη”, βλέπεις. Το άκρως αντίθετο από μένα. Μιλάει με μια απαλή... χαμηλή... μελωδική... φωνή που σε κάνει να θες να ρίξεις μπουνιά σε τοίχο».

Η Τζέιν γέλασε με τη μίμηση της απαλής, μελωδικής φωνής της Μάντλιν.

«Είναι πολύ πιθανό να γίνετε φίλες με την Μπόνι», είπε η Μάντλιν. «Δύσκολα την αντιπαθεί κανείς. Εγώ είμαι πολύ καλή στο να αντιπαθώ ανθρώπους κι ωστόσο το βρίσκω δύσκολο. Πρέπει να κάνω μεγάλη προσπάθεια».

Μετακίνησε πάλι τον πάγο στο πόδι της.

«Άμα μάθει η Μπόνι ότι στραμπούλισα το πόδι μου, θα μου φέρει φαγητό. Βρίσκει κάθε είδους δικαιολογία για να μου φέρνει σπιτικό φαΐ. Ίσως ο Νείθαν να της έχει πει ότι είμαι φορική μαγειρίσσα, κι εκείνη να θέλει να μου μπει στο μάτι. Ωστόσο, το χειρότερο με την Μπόνι είναι ότι μάλλον δεν έχει καμία πρόθεση να μου μπει στο μάτι. Είναι απλώς εκνευριστικά ευγενική. Θα μου άρεσε να πετάω τα φαγητά της κατευθείαν στα σκουπίδια, αλλά είναι στ’ αλήθεια πεντανόστιμα. Ο άντρας και τα παιδιά μου θα με σκότωναν».

Η έκφραση της Μάντλιν άλλαξε. Το πρόσωπό της έλαμψε, και σήκωσε το χέρι να χαιρετήσει κάποιον. «Ω! Ήρθε επιτέλους! Σελέστ! Εδώ! Έλα να δεις τι έπαθα!»

Η Τζέιν σήκωσε το βλέμμα, και η καρδιά της βούλιαξε.

Δε θα έπρεπε να έχει σημασία. Το ήξερε πως δε θα έπρεπε να έχει σημασία. Αλλά η αλήθεια ήταν πως κάποιοι άνθρωποι είναι τόσο απaráδεκτα, οδυνηρά όμορφοι, που σε κάνουν να ντρέπεσαι. Η κατωτερότητά σου γίνεται εμφανής σε όλους. Έτσι έπρεπε να δείχνει μια γυναίκα. Ακριβώς έτσι. Εκείνη ήταν σωστή, η Τζέιν ήταν λάθος.

«Είσαι ένα χοντρό, άσχημο κορίτσι», έλεγε διαρκώς μια φωνή στο αυτί της, με καυτή, δύσοσμη ανάσα.

Ανατρίχιασε και προσπάθησε να χαμογελάσει στην εκπληκτικά πανέμορφη γυναίκα που τις πλησίαζε.

Θία: Φαντάζομαι πως ήδη ξέρετε ότι η Μπόνι είναι παντρεμένη με τον πρώην άντρα της Μάντλιν, τον Νέιθαν, σωστά; Άρα αυτό από μόνο του αποτελεί μπέρδεμα. Ίσως να θέλατε να το ερευνησετε λίγο. Φυσικά, δε σας λέω πώς να κάνετε τη δουλειά σας.

Μπόνι: Αυτό δεν παίζει κανέναν απολύτως ρόλο. Η σχέση μας είναι απόλυτα φιλική. Μόλις σήμερα το πρωί άφησα στο κατώφλι της ένα τάπερ με λαζάνια για τον κακομοίρη τον άντρα της.

Γκαμπριέλ: Εγώ ήμουν καινούργια στο σχολείο. Δε γνώριζα άνθρωπο. «Ω, είμαστε τόσο φιλικό σχολείο», μου είπε η διευθύντρια. Μπλα, μπλα, μπλα. Ένα θα σας πω, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα όταν πάτησα το πόδι μου στο προαύλιο εκείνη την ημέρα προσανατολισμού ήταν κλίκες. Κλίκες, κλίκες, κλίκες. Δε μου προκάλεσε έκπληξη που κάποιος κατέληξε νεκρός. Καλά, εντάξει. Ίσως τα παραλέω. Μου προκάλεσε μια μικρή έκπληξη.

Δεν ήταν παρά μια φρικτή παρεξήγηση. Κάποιοι πληγώθηκαν.
Και μετά τα πράγματα ξέφυγαν από τον έλεγχο.

Από τότε που γεννήθηκε ο γιος της, πριν από πέντε χρόνια,
η Τζέιν δεν έχει μείνει περισσότερο από έξι μήνες σ' ένα μέρος.

Συνεχώς φεύγει, σε μια προσπάθεια να δραπετεύσει
από το παρελθόν της. Η ειδυλλιακή παραθαλάσσια πόλη Πίριγκου
φαίνεται τώρα ότι θα γίνει το καταφύγιό της, και η Μάντλιν και
η Σελέστ, δύο γυναίκες με φαινομενικά τέλεια ζωή, οι φίλες της.

Ένα βίαιο επεισόδιο ανάμεσα στα παιδιά τους την ώρα
του παιχνιδιού θα εξελιχθεί σταδιακά σε μια δραματική υπόθεση
που θα φέρει όλους τους γονείς σε σύγκρουση. Οι ψίθυροι
και οι φήμες θα πάρουν διαστάσεις, και οι αλήθειες με τα ψέματα
θα γίνουν ένα μπερδεμένο κουβάρι. Όλοι ήταν σίγουροι
πως η κατάσταση θα κατέληγε σε δάκρυα για κάποιους, κανείς
όμως δεν πίστευε ότι το τέλος θα ήταν ένας φόνος...

ΠΑΝΩ ΑΠΟ
1 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ
30 ΓΛΩΣΣΕΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ. 16578

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η